

အမှတ် (၆၃-B)၊ ၅ - လွှာ (A)၊ အင်ကြင်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇိၼာာာ၊ ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇိၼာာာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

မြင့်မောင်ကျော် (၀၉၅၁၁၆၃၂၅)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းစိုင်းစိုင်း(နှင်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

ကျော်စိန်ဝင်း

စာအုပ်ချုပ်

KKH (၀၉၂၅၀၄၄၈၈၁၁ ၊ ၀၉၂၆၁၅၅၉၉၉၆)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၀၀၀ ကျပ်

အေထူးအောင်(အက္ခရာ)

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့် ၊ အေထူးအောင်(အက္ခရာ)

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၀

စာ ၂၇၉ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

၆ အထူးအခန်း (အဏ္ဏဝါ)

အချစ်ရယ် ပြန်တလွင်

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၅၉)

အလွမ်းကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်း

ကျောင်းပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကျောင်းတော်ကြီးကို ဟာတာတာ လွမ်းကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှမဟုတ် ကျောင်းတော်ကြီးကို ခွဲခွာရသူတိုင်း ထိုသို့ခံစားကြရမည် ထင်ပါသည်။ ထို အလွမ်းဓာတ်ခံကို အခြေခံ၍ အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်ကို ရေးရန် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

လွမ်းသည် ဆိုရာ၌ တစ်ခုခုနှင့် တိုက်ဆိုင်သည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ ရည်ရွယ်ရင်းရှိစွာဖြစ်စေ၊ မရှိစွာ ဖြစ်စေ လွမ်းတတ်ကြသည်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုသို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အလွမ်းပုံရိပ်များအကြား လျှောက်ခဲ့ဖူးသော တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ် ထဲက နေရာများ၊ တိမ်များ၊ သက်ရှိသက်မဲ့ ခြပ်ရှိခြပ်မဲ့များ အားလုံးကို တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း လွမ်းမိရာက ထိုအလွမ်းများကို သိမ်းဆည်းထားလိုသည့် ဆန္ဒတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုဆန္ဒတို့ ရင့်သန်မြတ်သိပ်လာသည့်အခါ ဤဝတ္ထုကို စတင်ရေးသားခဲ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ်နောက်ခံ ဝတ္ထုများကို ဖတ်မိတိုင်း ဖတ်မိတိုင်း ကျွန်တော် ပညာသင်ယူခဲ့ရာ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်၏ ပုံရိပ်လေးများကို ‘တစ်နေ့တော့ ရေးချင်လိုက်တာ’ ဟု စိတ်ထဲ မဝံ့မရဲ အိပ်မက်မက်ခဲ့ ဖူးပါသည်။ ဝတ္ထုရေးနေ

စဉ်တစ်လျှောက်လုံး ထိုအိပ်မက်လေးမက်နေရသလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ရေကြောင်းတက္ကသိုလ် နောက်ခံဇာတ်လေးလည်းဖြစ်ချင်၊ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့၏ ပုံရိပ်လေးများလည်း ပါဝင်စေချင်သည့်အတွက် သူတို့ကြားက အချစ်လေးတွေအကြောင်း ခံစားမိရင်းက မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကိုပါ ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံး ရောက်သည့် အချိန်ကတည်းက ညှို့ယူနိုင်လွန်းသည်ကို ကျွန်တော်ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါသည်။ မြန်မာမှ၊ မြန်မာ့ဟန် နန်းဆန်သည့် မန္တလာမြေက မန္တလေး တက္ကသိုလ်သည်လည်း မြင်ခဲ့ရသူ ကျွန်တော့်ကို အလွမ်းပုံရိပ်တွေ တသီ တတန်းကြီး ပေးခဲ့ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရေကြောင်း တက္ကသိုလ်နှင့် အလွမ်းတွေ သိုင်းခြုံထားသည့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တို့ နှစ်ခု ပေါင်းကာ လွမ်းစေလိုသည့်အတွေးတစ်ခု ကျွန်တော့်ကို ကြီးစိုးခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်တို့ကို လွမ်းသည့်ဓာတ်ခံ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ ထုံလွမ်းသည့် ဓာတ်ခံတို့ဖြင့် ‘အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်’ ဟူ၍ မှတ်တမ်းတင်မိခဲ့ ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်နှင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဇာတ်ခံဆိုသော်လည်း မိမိတို့တက်ခဲ့ရာ တက္ကသိုလ်ကို လွမ်းသည့်သူတိုင်း ထပ်တူညီ ခံစားပေးနိုင်ကြ မည်ဟု မဝံ့မရဲ မျှော်လင့်မိပါသည်။ ဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာများ လိုအပ်အား နည်းခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်တော့်အပြစ်သာဖြစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်များ၏ ရုပ်ပုံများ မထင်မရှား ဖြစ်ခဲ့ပါကလည်း စာရေးသူကျွန်တော့် အပြစ်သာဖြစ် ပါသည်။

အလွမ်းတို့ကို အခြေခံ၍ ပထမဆုံး မှတ်တမ်းတင်ခဲ့မိပါပြီ။

ထိုအလွမ်းတို့ကို လက်ခံနိုင်ခြင်း၊ လက်မခံနိုင်ခြင်းသည်လည်း စာဖတ်သူတို့၏ ရင်ထဲကလာသည့် ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်၊ ခံစားခွင့်ပင် ဖြစ်ပါကြောင်း။

လေးစားချစ်ခင်စွာ

အေထူးအောင်(အဏ္ဏဝါ)

အချစ်ရယ် ပြယ် ... တလွင့်

အချစ်ရှိရာ ကောင်းကင်ပြာ၌
တိမ်လွှာနှစ်မျှင် ချစ်ငင်ကြသည်
သွင်သွင်စီးမျောနေကြသည် ...

လေနှင့်အလာ ထိုတိမ်လွှာတို့
နှစ်မြွှာကွဲပြတ် ခွဲထွက်ကြသည်
သက်သက်ဝေးလွင့် ကုန်ကြသည် ...

ချစ်ခြင်းတိမ်လွှာ ချစ်နှစ်မြွှာသည်
မုန်တိုင်းအပင့် လေအသင့်ဝယ်
ပြယ်တလွင့်လွင့် ကြွေလင့်ရာသည်
ဗလာနတ္ထိ ချစ်မရှိတည်း။ ။

အကယ်၍ အချစ်ဆိုတာ

လေဟာနယ်မှာ

လွင့်မျောနေတဲ့

စိတ်ပန်းချီကားချပ်တစ်ခုသာ

ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုလျှင် ...

အခန်း - ၁

လရောင်ဖျော့ဖျော့သည် ညင်သာသာ လှုပ်ရှားနေသော အုန်းလက် တို့အကြားမှ ထိုးဖောက်၍ သဲပြင်နုနုဆီ တိတ်တခိုး ကျရောက်နေသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ ဟိုးတစ်ဖက်ကို လရောင်အောက်မှ မှိန်ပျံ့ မြင်တွေ့နေရသည်။ မမြင်ရမှန်းသိပါလျက် မြင်ချင်မိလိုသော ဆန္ဒတစ်စုံကြောင့် ငေးကြည့်နေမိခြင်းရယ်သာ။ မမျှော်လင့်နိုင်သော အရာတစ်ခုဖြစ်ပါလျက် မျှော်လင့်နိုင်သေးသည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မျှော်လင့်မိခြင်းရယ်သာ။ စိတ်တို့ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ပျံ့လွင့်နေချိန် အကြည့်သည် လှိုင်းဂယက်တို့ ၏ အပင့်တွင် တွဲပါလာသော သဲပြင်နုနုထက်ဆီ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ...။ တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ရပါစေဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့သော်လည်း တိုက်ဆိုင်မှုက ကျော်ဆီ တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်ရှိလာသည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ ဘာကြောင့် ကျော်ကျမှနည်း။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အရာအားလုံးကို အစမှ ပြန်စချင်မိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ...။ သို့သော် အရာအားလုံးသည် ဖြစ်နိုင်လျှင် အဆင့်တွင်သာ ...။ ကျော် ဘာတွေ ဖြစ်နေသနည်း။ ဝေခွဲမရ။ ကျော်သည် ကျော် မဟုတ်သလို ခံစားနေရသည်။ မဖြစ်တော့။ ကျော်သည် ကျော်သာ ဖြစ်ရမည်။ တခြားသူတစ်ယောက် မဖြစ်ရ။

ညင်သာသော လေပြည်ညင်းတစ်ချက်သည် ကျော်၏ ပါးပြင်သို့ ခပ်သဲ့သဲ့ပွတ်သပ်သည်။ အေးခနဲ တစ်ချက်သော ခံစားမှုတွင် ကျော်ပါးပြင် သည် နွေးခနဲ။ ဟင်။ ကျော် ငိုနေသည်လား။ ဘာကြောင့် ကျော် ငိုနေ သနည်း။ အသံစိုင့် ခိုင်လှပါချည်ရဲ့ဆိုသော ကျော်။ နှလုံးဘဝင် မာလှပါ ချည်ရဲ့ဆိုသော ကျော်။ ခုတော့ သဲပြင်တစ်မွှ လေပြည်တစ်ချက်က ကျီစားရုံ ဖြင့် ငိုခဲ့ရပြီလား...။

“ဟားဟားဟားဟား”

ကျော် ရယ်ချလိုက်မိသည်။

ဟင်.. ။ ထူးဆန်းလွန်းသည်။ ရယ်သံသည် ထွက်ပေါ်မလာ။ မည်သူက ကျော်၏ ရယ်သံကို ဟန့်တားလိုက်သနည်း။ ကျော် နားမလည်နိုင်တော့။ ကမ်းစပ်ဘက်သို့ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်များကြောင့်လား။ မဖြစ်နိုင်။ ထိုမျှလောက်သော အသံတို့လောက်နှင့် မဖြစ်နိုင်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်များ ရိုက်ခတ်နေသော အသံများအကြား ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းလား။ ပို၍ပင် မဖြစ်နိုင်သေးတော့သည်။

“ဟင်....”

ကျော်၏ ပါးပြင်သည် ဒုတိယအကြိမ် နွေးခနဲ တစ်ချက်နှင့်အတူ စိုစွတ်စပြုလာသည်။ ကျော် ငိုချလိုက်သည်။ အသံထွက်၍ ငိုချလိုက်သည်။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက်က ငိုချလိုက်သော အသံကိုတော့ ကျော်ရှေ့ တည့်တည့်က ပင်လယ်ကြီးက မတားနိုင်တော့ပြီလား။ ရယ်သံကိုမူ တားနိုင် သည်ပေါ့။ ပင်လယ်ကြီး တရားပါသည်။ သိပ်ကို တရားပါသည်။ တကယ် တော့ မတရားသည်က ကျော်သာ။ ကျော် ကိုယ်တိုင်မှ တကယ်မရယ်ခဲ့ပေ။

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

“လိုက်ရှာလိုက်ရတာကွာ ညဘက်ကြီး ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲလို့။”

မင်းဒင်သည် ကျော့အနောက်ကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ရင်း စိတ်အလိုမကျစွာ ပြောသည်။ ကျော် မျက်တောင်ကို ခတ်ဆတ်ဆတ် ခတ်လိုက်သည်။ စီးကျနေသော မျက်ရည်တို့ကို မင်းဒင် မမြင်အောင် မသိမသာ ပွတ်သပ်သည်။ သို့သော် လရောင်ဖျော့တော့တော့သည် ကျော်၏ အင်္ဂါမျက်လုံးတို့ကို မင်းဒင် မမြင်တွေ့နိုင်ရန် မတတ်စွမ်းသာခဲ့။

“ဟာ ဟေ့ကောင် မင်းငိုနေတာလား။”

“ဘယ့်နှယ် မငိုပါဘူးဟ ရေစက်တွေ လာစဉ်တာ”

“မင်းနဲ့ငါ First year ကတည်းက ပေါင်းလာတာ ထက်ကျော်၊ မင်း တော်ရုံနဲ့ မငိုဘူးဆိုတာကို ငါ သိတယ်၊ ငါ့ကို မလိမ်နဲ့ မင်း အခုငိုထားတယ်”

မင်းဒင် သိပ်တော်ပါသည်။ ကျော် မင်းဒင်ကို မျက်နှာချင်း တွေ့ဆိုင်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ငါ အခုငိုထားတယ် ဒါပေမဲ့ ငါက ငိုတာမဟုတ်ဘူး၊ မျက်ရည်က သူ့အလိုလို ထွက်တာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကို သိတယ် ထက်ကျော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း မေ့ပစ်မှကိုရမယ် ဒါ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျော် မဲ့ခနဲ တစ်ချက် ပြုံးမိလိုက်သည်။

“ငါ သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ...”

တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားသည့် ကျော့အသံကို မင်းဒင် သတိထားမိ၊ မထားမိ ကျော် စိတ်မဝင်စားတော့။ လတ်တလော စကားစကို လမ်းကြောင်းပြောင်းမှ ဖြစ်မည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ ငါ့ကို ခုလာရှာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“စည်သူတို့ စောင့်နေတယ်။ မင်းကို သိချင်းဆိုခိုင်းမလို့။ ပြီးတော့ ဂစ်တာလည်း တီးခိုင်းမလို့။”

“သိချင်းဆိုတာကလည်း ငါ့ပါမှ ဖြစ်တာလား၊ အပျော်ပဲ... ကိုယ့်ဘာသာ ဆိုကြပေါ့ ငါ စိတ်သိပ်မပါသေးဘူး”

“မင်းကို ငါပြောထားတယ် ထက်ကျော်၊ မင်းမေ့ပစ်မှ ရမှာ သူတောင် မင်းကို အရင်...”

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ကွာ မင်းတို့ ငါ့ကို ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆို စေချင်တာ မဟုတ်လား၊ သွားထားနှင့် ငါလိုက်လာခဲ့မယ်”

ကျော်ဆီမှ တုံ့ပြန်မှုစကားတို့ကို မင်းဒင် နှစ်လို့ဟန်မပြ။ မင်းဒင် ပြောတာ သိပ်မှန်ပါသည်။ ကျော် သူ့ကို မေ့ပစ်မှ ရမည်။ မင်းဒင် ကျော်မျက်နှာကို ခပ်မှင်မှင် ကြည့်သည်။ နောက် စကားတစ်ခွန်းကို ထပ် ပြောဟန်ပြသော်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကျော်ကို ကျောခိုင်းကာ ဟိုတယ်ဘက်သို့ ပြန်သည်။ မင်းဒင် ၏နောက်ကျောကို ကျော် စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ ဘုဘောက်ဘောက် ပြောမိလိုက်သည်ကို အားနာစိတ်ဖြစ်ရရုံ မှလွဲ၍ ကျော်စိတ်တွေ ရှုပ်နေတာပဲ သိသည်။

ဆောရီးပါသူငယ်ချင်းရာ...

ဟိုတယ်ဘက်ဆီ ပြန်မလာမီ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီဘက် နောက် တစ်ကြိမ် လည်ပြန်ကြည့်မိသည်။ လရောင်အောက်တွင် ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ကြီး။ ငွေစင်ရောင်လှိုင်းဂယက်တို့အကြား လက်လက်ထ နေသည့် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများသည် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်...။

“ငါ မရရအောင် မေ့ပစ်မှာပါ ပင်လယ်ကြီးရယ်....”

ငွေဆောင်ကမ်းခြေသို့ ကျော်နှင့် သူငယ်ချင်းအရင်းများ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသော ဤခရီးစဉ်တွင် မိမိ၏ တစ်ဦးတည်း ၏ ပယောဂကြောင့် အားလုံး၏ အပျော်များ မပျက်စေလို။ ထိုကြောင့် ဟိုတယ်ဘက်ဆီ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ကျော်၏ မျက်နှာပေးကို မင်းဒင်မှလွဲ၍ မည်သူမှ မရိပ်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားဖုံးကွယ်ထားသည်။ ဟိုတယ် ရှေ့ တရုတ်စံကားပင်အောက်တွင် သောက်စရာ စားစရာများ အပြည့်နှင့် လူစုံနေပြီဖြစ်သည်မို့ အခန်းထဲက ဂစ်တာကို ပြန်ယူကာ ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ဦးစွာ မော့ချလိုက်သည်။

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

“ထက်ကျော် မင်းကလည်း နေဦးလေကွာ ချီးယားစ်လုပ်တာ စောင့်ပါဦး...”

စည်သူ ကျော့ကို နောက်သလိုနှင့် အတည်ပြောသည်။ မင်းဒင် သည် ကျော့ကို မျက်စစ်စပ်ပြသည်။ မရိပ်မိစေလိုသော သူ့မျက်နှာပေးကို ဖမ်းမိသောကြောင့် အားလုံးကို တောင်းပန်စကားဆိုမိသည်။

“ဆောရီးပဲ... ငါဆိုဖို့ အာနည်းနည်းရှင်းတာပါကွာ...”

“စည်သူ မင်းကလည်း သူ အာရှင်းပါစေဟ၊ အဆိုတော်ကို ဦးစားပေးပြီးမှ ငါတို့ဝိုင်းလေး စရမှာ”

မင်းဒင် ဝင်ဖာပေးသည်။

“ငါက အတည်ပေါက်နဲ့ စကြည့်တာပါကွာ၊ ကဲပါ တို့ဝိုင်းလေး စကြတာပေါ့...”

စည်သူ၏ စကားအဆုံး အားလုံး ဝိုင်ခွက်နှင့်အရက်များကို မြှောက် ကာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်ကြသည်။

“ချီးယားစ်...”

စိတ်ထဲက ပါခြင်း၊ မပါခြင်းတို့ကို လျစ်လျူရှု၍ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပေးခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများ မူးပြီး ပြန်ဝင်အိပ်သွားသည့်အထိ သူတို့အလိုရှိသော သီချင်းမျိုးစုံကို တီးပေးခဲ့သည်။ ဆိုပေးခဲ့သည်။ လက်က တီးနေ နှုတ်က သီဆိုနေခဲ့သော်လည်း ရင်တွင်းခံစားမှုအသေဖြင့် ပကတိ ဆိတ်ငြိမ်နေခဲ့သော ကျော့ခံစားချက်တို့ကို မည်သူမျှ မရိပ်မိခဲ့ပါချေ။

အိမ်တွင်တော့ ကျော့ကို ကျော်ဟု တစ်လုံးတည်းသာ ခေါ်သည်။ ကျောင်းတွင်မူ ထက်ကျော်။ ရန်ထက်ကျော်ဟု ပေးခဲ့သည်မှာ ကျော့အဖေ ဦးရန်မောင်။ သူ့သားကို သူများထက် ကျော်ကြား အောင်မြင်စေ လိုသော နိမိတ်ဖြင့် ထက်ကျော်ဟု သူ့နာမည် ရန်ကိုယူကာ ရန်ထက်ကျော်ဟု ပေးခဲ့ခြင်း။ သို့သော် နာမည်က ထက်ကျော်တွင် စီးခြင်း၊ မစီးခြင်းထက် ရန်တွင်သာ ပိုအလေးသာနေသည်ဟု ကျော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိ သည်။ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်က ရန်လိုချင်သည်။ အကြောင်းမဲ့ ရန်လိုနေခြင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ကိုယ် မှန်သည်ထင်သော အရာမှန်သမျှအတွက် ကျော် ရန် လိုချင်သည်။ သို့သော် ထိုသို့သော အမှန်ထင်မှုများက အရေအတွက် ပိုများနေခြင်းဖြစ်ရကား ကျော်သည် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက နေ့တိုင်းလိုလို ရန်ပွဲများနှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။ သို့သော် ဤသည်ကို ကျော် သဘောကျသည်။ ရန်ဖြစ်ခြင်းဟူသော အရာထက် ကိုယ်မှန်သည် ထင်သောအရာကို အခြားသူနှင့် ဖက်ပြိုင်ရခြင်းမျိုးဟူသော ခံယူထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းများ အပေါင်းအသင်းများက ကျော်ကို စိတ်နည်း နည်းလျှော့ပါဟု ဖျောင်းဖျတတ်ကြရှာပါသည်။ ကျော် မလျှော့နိုင်ပါ။ အလျှော့ပေးခြင်းသည် ယောက်ျားတို့၏ အလုပ်မဟုတ်။ အလျှော့ပေးခြင်း သည် ပျော့ညံ့ခြင်းတစ်မျိုး။ ပျော့ညံ့ခြင်းသည် ကျော်နှင့်လားလားမျှ မသက် ဆိုင်စေရ။ ဤသို့သာ ကျော်ကတော့ ခံယူသည်။ နောက်တော့ ကျော့ကို သူငယ်ချင်းများ နားလည်လာသည်။ စိတ်လျှော့ပါဟု လာမပြောကြတော့။ အားမပေးရုံ တစ်မည်သာ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ဖြစ်နေသော ရန်ပွဲတို့သည် ကျော့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကြောင့် မဟုတ် ဘဲ သူတို့အတွက်ကြောင့်က ပို၍များနေသောကြောင့်သာ။ ရန်များသော ကျော့တွင် သူငယ်ချင်း များများစားစားမရှိ။ လက်ချိုးရေ၍ ရသည်။ သို့သော် ရှိသော ထိုလက်ချိုး သူငယ်ချင်းများကမူ ကျော့ကို အသေချစ်ကြ သည်မျိုး။ ကျော်သည် ထိုသို့ဖြစ်သည်။ ကျော့ကိုယ်ကျော် ထိုသို့ဖြစ်တည် နေခြင်းကို မကောင်းမှန်းတော့ သိပါသည်။ သို့သော် ထိုဖြစ်တည်ချက်ကိုသာ နှစ်လို့ ကျေနပ်သည်။ မည်သူတွေ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ကျော်သည် ရန်ထက် ကျော်ဖြစ်ရခြင်းကို ယနေ့ထိတိုင် ဂုဏ်ယူနေဆဲဖြစ်ပြီး နောင်တွင် လည်း ဆက်လက် ဂုဏ်ယူနေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

ရန် ဟူသည့်စာလုံးတွင်သာ နိမိတ်စီး၍ ထက်ကျော်တွင် နိမိတ်မစီး

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

ခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပြန်ပါ။ ကျော်သည် ထက်ကျော်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ရန်လိုသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလင့် ကျော်သည် ကျောင်းက ဆရာ ဆရာမများ၏ ချစ်ခြင်း၊ ဆုံးမခြင်းနှစ်ထွေကို ညီတူမျှတူ ခံစားခဲ့ရသူဖြစ် သည်။ သူများကို အလျှော့မပေးလိုသော ကျော်၏ စိတ်အခံသည် မဟုတ်မခံ နေရာတွင်သာ ချွန်ထက်နေခြင်းမဟုတ်။ ပညာရေးတွင်လည်း ချွန်ထက်ခဲ့ သည်သာ။ ကျော် ဆယ်တန်းတွင် ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်သည်။ တစ်မြို့နယ်လုံးတွင် ကျော်ငယ်သူငယ်ချင်း အေးချမ်းပြီးလျှင် ကျော်သည် ဒုတိယအမှတ်အများဆုံး။ အေးချမ်းကို မကျော်နိုင်၍တော့ စိတ်မချပါ။ အေးချမ်းသည် ကျော် ငယ်သူငယ်ချင်း။ ဘေးတစ်အိမ်ကျော်မှ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆော့ဖော်ဆော့ဖက်။ စာအတူတူ လုပ်ဖော်လုပ်ဖက်။ သူ့ကိုတော့ ကျော်အမြဲတမ်း မကျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူက ပိုတော်သည်ကို ကျော် လက်ခံပါသည်။ သို့သော် သူမှလွဲ၍ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ ကျော် အကျော့မခံပါ။ ထို့ကြောင့် အမှတ်စာရင်းထုတ်ချိန်တွင် ကျော်သည် တစ်မြို့လုံး နံပါတ်နှစ်နေရာကိုသာ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ရရှိခဲ့သည်။

ထိုမျှလောက်ပင် ရန်လို အလျှော့မပေး စိတ်မာရပါသောကျော်။ မိုက်တိုက်တိုက် ဂျစ်တစ်တစ်ကျော်။ ခုတော့လည်း လူမသိအောင် အစောကြီး ထ၍ ကမ်းခြေစပ်က ကျောက်ဆောင်ကမူဘေးတွင် မျက်ရည်မခိုင် အလွမ်း မြိုင်ရပြန်ပြီ။ ခုတစ်ခါတော့ မင်းဒင်လည်း လိုက်မလာတော့ဘူးထင်သည်။ ညက များသွားကြသည်မို့ တော်တော်နှင့် ထကြဦးမည်မထင်။ သည်လိုဆို တော့ ကျော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုချင်တိုင်း ငို၍ရသည်ပေါ့။ ကြည့်...။ ကျော် အခုထိ အငိုမရပ်နိုင်သေး။ ငိုမိတော့မည်ပေါ့။ ကျော်တို့က အပန်းဖြေ ခရီးကို ကမ်းခြေဘက်မှ ရွေး၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်ကိုး။ ကမ်းခြေဆိုတော့ သဲတွေရှိနေတော့မည်ပေါ့။ သဲ...။ သဲပွင့်လေးများ...။ ထိုထိုသော မိန်းကလေး။ သဲပွင့်မေ ဆိုသော ထိုမိန်းကလေး။ ကျော်ကို ကျော်မဟုတ် အောင် လုပ်သော မိန်းကလေး။ အလွမ်းတွေကြားမှာ မျက်ရည်မြားတွေ ပစ်ခွင်းခဲ့သော မိန်းကလေး။ ကျော် ငိုချဦးမည်။ ဝအောင် ငိုချဦးမည်။ ကျော် ခေါင်းထဲ အတွေ့များထဲ သဲပွင့်မေဟူသော မိန်းကလေး တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည့်အထိ။ အတိတ်ပုံရိပ်များ ဟိုးအဝေးဆုံးသို့ ဝေးလွင့်သွားတော့သည့်အထိ ကျော် ငိုချနေမိဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။

လွမ်းရယ်အဆင့်
စိတ်အလွင့်ဝယ်
မှိတ်တုတ်ကြယ်စင်
လမ်းသွင်လည်း
တွင်တွင်မချေ့
စိတ်ဆိုးရောမည်
မျောမျောကျန်သာ ငိုသည်ကား
သူပစ်ခွင်းသည့် မျက်ရည်မြား.....။

အခန်း - ၂

မိုးကောင်းကင်ကြီးက ပြာလဲ့လဲ့။ တိမ်ဖြူတို့။ ဟိုတစ်မျှင် သည် တစ်စ ကြုံပြန်နေသည်။ လွင့်မျောလျက်လည်း ရှိသည်။ ကောင်းမှုတော် ဘုရား စေတီထက်ဝယ် ဆည်းလည်းသံ တချင်ချင်၏ တေးပွဲဝင်သည် သာယာသပ္ပာယ်လှပါတိ။ ငြိမ်းအေးလှပါတိ။ အပြာရောင်ကောင်းကင်၊ အဖြူ ရောင်တိမ်စ၊ ရှုမဝအောင် ဖူးမြော်ရပါသော ထုံးသင်္ကန်းခြုံလွှာ ကောင်းမှု တော်စေတီတော်ကြီးကို မျက်နှာမူပြီး မေ ဦးချကန်တော့မိသည်။

ကြမ်းနှင့်နဖူး ထိမိသည့်အခိုက် ရင်ပြင်တော်တွင် လေအသေ့ ပြေးလွှားနေကြသော တမာရွက်ခြောက်တို့သည် မေ့နဖူးတွင် ကပ်ပါလာ သည်။ တမာရွက်ကို အသာအယာ ကိုင်ပြီး ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ နောက် မေ့အကြည့်တို့သည် တမာပင်အောက်က ခုံတန်းငယ်ဆီ ညင်သာစွာ ရောက် ရှိခဲ့သည်။ ထိုတစ်ခဏ မေ့ရင်တွင်းဝယ် လှိုက်ဖိုခြင်း လွမ်းဆွတ်ခြင်း ဆွေးမြည့်ခြင်းတို့သည် သိပ်သည်းစွာ လှုပ်ခါလာသည်။ လက်စုံမိုး၍ ကောင်းမှုတော်စေတီကြီးကို မော့ကာ ဖူးမြော်မိရပြန်သည်။ ဤတွင် မေ့ မသိစိတ်သည် အကြည့်တို့ကို ဘေးသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကာ ဆွဲခေါ်သည်။ မေ့ မကြည့်ပါ။ မကြည့်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားပါ

သည်။သို့သော် ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် အကြည့်တို့က ရောက်ရှိခဲ့ရပြီ။

တမာရွက်လေးတွေကို တွေ့တိုင်း သူက မေ့ကို ပြောတတ်သည်။ တမာရွက်လေးတွေကို သူသိပ် ချစ်သည်တဲ့။ အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင် လုံလုံရယ် မရှိပါဘဲ သူသည် တမာရွက်လေးတွေကို ချစ်သည်ဟု မေ့ကို မကြာခဏ ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ သူ...။ တစ်ချိန်ကသူ...။ အရင်ကလည်း သူ။ အခုလည်း သူ၊ နောက်နောင်တွင်လည်း သူ။ မေ့အတွက်တော့ သူသည် ဘဝဖြစ်ခဲ့သည်။ စိတ်အာဟာရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နှလုံးသား၏ အလိုဆန္ဒ လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခုထိလည်း ဖြစ်နေပါသေးသည်။ တကယ်တော့ ‘သူ’ ဟူသော နာမ်စားမဟုတ်။ ကိုဟု ပြောမှ ပိုမှန်မည်။ မေ့ သူ့ကို ‘ကို’ ဟု မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါသည်။

ရှိုက်ခနဲ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်အရိုက်တွင် အညာလေ ပူနွေးနွေးသည် မေ့ဆံ့စများကို လှုပ်ခါ ယိမ်းစပြုသည်။ နဖူးပေါ် ဝေ့သီကျ လာသော ဦးဆံတစ်စကို လက်ဖြင့် ပြန်သပ်တင်လိုက်သည်။ ကိုကတော့ မေ့ဆံ့စများကို ကြိမ်ဖန်များစွာ သပ်တင်ပေးခဲ့ဖူးသည်။

“အို သဲပွင့်မေ နင် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ခု ကိုက နင့်ဘေးမှာမှ မရှိတော့တာ”

မေ့စိတ်ထဲမှ မေတစ်ယောက်သည် မေ့ကို ထိုသို့သတိပေးသည်။ ကို မေ့နားတွင် ရှိမနေတော့သည်ကို သိပ်ပြီးသိပါသည်။ သို့သော် သိလျက် နှင့် မသိယောင်ဆောင်နိုင်ခွင့်။ မရှိလျက်နှင့် ရှိယောင်ဆောင်နိုင်ခွင့်တို့ကို မေလိုချင်မိသေးသည်။ မေ တရားပါရဲ့လား။ မေ့ကိုမေ ပြန်မေးမိသည်။ အို... တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည် ဖြစ်စေ ကိုကို လွမ်းနေခွင့်လေး တော့ ရချင်သေးသည်။ လွမ်းနေရုံလေးတော့ မေ ထိုက်တန်သေးသည် မဟုတ်လား ကိုရယ်....။

မှုန်ပျူပျူ အလွမ်းတို့ကြား မေ့ရင်ထဲ စိုးတထိတ် ချစ်ခဲမိခြင်းသည် ကိုနှင့် ဟိုးအဝေးဆုံးသို့ ဝေးကွာခဲ့ရန် မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း ခုမူ ကိုသည် မေနှင့်အတူ ကောင်းမှုစေတီတော်ကြီးကို အတူဖူးမနေနိုင်တော့ပြီ။ ‘လွမ်း လိုက်တာ ကိုရယ်...’

ကိုတစ်ယောက် မေနှင့်အတူ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသလို မေ့ကို အမြဲတမ်းလွမ်းနေပါမလားဟူသော စိုးချစ်စိတ်သည်လည်း ယခုအခါ တန့်န့် ခံစားစေခဲ့ရပြီလား။ ကိုသည် မေ့အနားတွင် မရှိတော့သော်လည်း ကိုရင်ထဲ

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

တွင် မေ ရှိနေနိုင်လောက်ပါသေးသည်ဟု မေ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခွင့်လေး ရချင်မိသည်။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မသည် ကောင်းမွေ ဆိုးမွေ နှစ်ထွေ သော လောကဓံအကြားကိုကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲမိပါသည် ဘုရား၊ လောကဓံ၏ ပြုစားလွယ်တတ်သော မာယာတို့အကြား ယခုအချိန်တွင် ကိုသည် မေနှင့် အဝေးဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို ဖြေသိမ့်နိုင်လောက်သည့် စိတ်ကို စွန့်ကြဲတော် မူပါဘုရား။”

ဆည်းလည်းသံသည် စေတီထက်ဝယ် တချွင်ချွင်။ တမာရိပ် ကွက်ပြောက်တို့ကြား ရွက်ခြောက်တို့ ဟိုဟိုသည်သည် လွင့်မျောနေကြဆဲ။ တမာရွက်လေးတွေလို မေ့စိတ်ကိုလည်း လွင့်မျောချင်တိုင်း လွင့်မျောချင် လိုက်တော့သည်။

“မုန့်လက်ဆောင်းလေး အားပေးပါဦး သမီး...”

အမှတ်တရ ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တစ်ခုဘေး အိုးလေးတစ်လုံးနှင့် ရောင်းနေသော မုန့်လက်ဆောင်းသည် အဒေါ်ကြီးက မေ့ကို သတိတရရှိနေ သေးသည်။ အချိန်တို့ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း မှတ်မိနေသေးသည်ကို မေ အနည်းငယ် အံ့သြမိနေရုံမှတစ်ပါး ထွေထွေထူးထူး နှုတ်ဆက်လိုစိတ် တော့ မပေါ်သောကြောင့် အဒေါ်ကို ပြုံးတုံ့ပြန်ပြရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အဒေါ်က မေ့ကို မှတ်မိနေသေးလျှင် ကိုကို ပို၍သာ မှတ်မိနေတော့မည် သာ။ တကယ်တော့ အဒေါ်နှင့်မေတို့ သိခဲ့ခြင်းက ကိုမှ စတင်ခဲ့၍သာ။ ကိုက အညာမုန့်လက်ဆောင်းကို သိပ်ကြိုက်သည်လေ။ ကို...။ သည်နေရာ သည်ဌာနေမှာ ကိုးပုံရိပ်တွေ ကိုးအသံတွေ ကိုးအကြောင်းတွေက မေ့အတွက် တော့ ဖျောက်မရသည့်ပန်းချီကားချပ်အသေပမာ စွဲစွဲထင် ကျန်ရစ်နေသေး သည်။ ကို မည်သို့ပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့။ ကို ဘယ်လိုပဲ မရှိတော့ပါလင့် မေ့အတွက်တော့ ကိုနှင့် တွေ့ဆုံကြုံကွဲ ခဲ့ရသမျှ သည် မနေ့တစ်နေ့ကလို။

“ဟဲ့ မိသဲ ဘုရားဖူးနေရင်း ဘယ်ပျောက်သွားလဲလို့။ တမာပင် အောက် ပြန်ရောက်နေပြန်ပါပြီဟယ်”

ဝန်းကျင်၏ ဆွဲခေါ်ရာအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ဆွေးဆွေးမြည့် မြည့် ရှိနေသော ကမ္ဘာလေးထဲမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးမိသည်။

“ထွေးဆွေ၊ ငါတို့ အမြန်ပြန်ကြရအောင်ဟာ... ဒီနေရာမှာ ငါ

ကြာကြာ ရှိမနေသင့်ဘူးထင်တယ်”

“ဟဲ့ မဖြစ်ဘူးလေဟယ် ဆရာတို့ကို အားနာစရာကြီး”

“နင်ပဲ ကြည့်ပြောလိုက်ပါဟာ ငါတကယ် ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ လို့ပါ နေမကောင်းလို့ ပြန်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ...”

“ဖြစ်မလားဟဲ့ ဆရာတို့က နင့်ကိစ္စအတွက် လာတာလေဟာ၊ မိသဲ နင်ကလည်း ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ခုလိုအချိန်မှာ အတိတ်က အဆွေး တွေကို ပြန်တွေ့မနေတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အရာအားလုံးက စလုံးရေး ပြန်စလို့ မရတော့ဘူး နင် ရှေ့ ဘယ်လိုဆက်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ နင်စဉ်းစား”

ထွေးဆွေ မေ့ကို ပြောသော အရာများအားလုံးကို မေလက်ခံပါ သည်။ သိစိတ်က လက်ခံပါသည်။ သို့သော် မသိစိတ်သန္တာန်ကမူ လက်မခံ နိုင်ဖြစ်နေရသည်။ ဆက်နေလိုက်လျှင် မေ့ကို အတိတ်ဒဏ်ရာများက ပြန်ဆွ ပေးနေသလိုသာ ဖြစ်တော့မည်ကို မေကြောက်ပါသည်။ သွားရမည့်စစ်ကိုင်း ဘက်က ဘုရားများ။ မန္တလေးမြို့အနှံ့။ နေရာတိုင်းမှာ မေ့အတိတ်တွေ။ အထူးသဖြင့် ကိုနှင့်မေ့အတိတ်တွေ။ ဤအရာတွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင် ၍မှ မရပေ။ သို့သော် ထွေးဆွေ ပြောသလို မေ့ကိစ္စအတွက် ဆရာတို့က တကူးတက လာခဲ့ရသည်ကို မေထည့်တွက်ရမည်။ သို့ဆိုက မေ့နှလုံးအိမ် နုနုကို အတိတ်ပုံရိပ်တွေကြား ဆက်၍ အစဉ်းခံရတော့မည်ပေါ့။ မတတ် သာပါ။ စဉ်းလျှင်လည်း စဉ်းပါစေတော့။ နှလုံးသား ခံစားချက်က တစ်ကဏ္ဍ။ အလုပ်က အလုပ်။ ဖြစ်ချင်သည်က တစ်ကဏ္ဍ၊ ဖြစ်သင့်သည်က တစ်ခု။ သက်သက်ဆီ ခွဲထုတ်နိုင်ရမည်။ သိပ်ပျော့တတ်သည့် မေ့စိတ်ကို ဤနေရာ တွင် ခဏလျစ်လျူရှုထားမှ ရမည်။

“သမီး သဲပွင့်မေ ဘယ်တွေရောက်နေတာလဲ ဆရာတို့ အချိန်သိပ် မရဘူးနော် နိုင်ငံခြားသားတွေကို အားနာဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ သမီးတို့ တခြားနေရာတွေကို ဆက်သွားတာ ပေါ့”

သဘောကောင်း မနောကောင်းဆရာ။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက် လျှင်တော့ သိပ်တိကျသည်။ ထွေးဆွေ မေ့ကို လက်မထောင်ပြသည်။ ထွေးဆွေကို မေ ပြန်ပြီးပြမိသည်။ လူသိအောင်ပြီးသည် ဆိုရုံလေးသာ ပြီးပြမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း - ၃

အဲလ်ဖက် အဖြူရောင်ကားလေးသည် ပုသိမ်-ရန်ကုန် ကားလမ်းမ ကြီးထက်တွင် တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ အဲကွန်းဖွင့်ထားလျှင် အေးမှန်းသိသည်။ သို့သော် လတ်ဆတ်သောလေကို အပြည့်အဝ ရှူရှိုက်လို သောကြောင့် အားလုံးသဘောတူ ကားပြတင်းမှန်များကို ဖွင့်ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိမ်းလဲ့လဲ့ လယ်ကွင်းပြင်တို့ဆီမှ ကားထဲသို့ ဖြတ် ကျော်ဝင်ရောက်လာသော လတ်ဆတ်လေတို့ကိုတစ်ကြိမ် ရှူရှိုက်ကြရသည်။

အစိမ်းရောင် အခင်းများ၊ အဖြူရောင်တိမ်တိုက်များ၊ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ ကျေးလက်၏ လတ်ဆတ်ရနံ့တို့ကို ကျော်လွန်သည့်အခါ မြို့ပြ၏ ပူလောင်မှုက တရိပ်ရိပ် ကြုံဆိုခဲ့ပေပြီ။ လှိုမ့်ကာလှိုမ့်ကာ မောင်းနှင်လာသော ကားလေး လှိုင်သာယာ ထဲသို့ ဝင်သည့်အခါ ညနေပင်စောင်းလှပြီ။ ကျော်စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကားပြတင်းမှန်ကို မေးတင်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေး ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုက အချိန် ကြာကြာ ဆိတ်ငြိမ်နေခဲ့သော ကျော်နှုတ်ဖျားကို လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။

“ဟာ ဟိုမှာ ငါတို့ရဲ့ အတိတ်စိမ်းဟေ့ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ကျော် စကားသံအဆုံးတွင် အားလုံး၏ အကြည့်တို့သည် ညွှန်ပြရာ နေရာသို့ တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းအုံ့မိကြသည်။

အဖြူရောင် လက်ရှည်ရှပ်တွင် နက်ပြာရောင် နက်ခံတိုင်ကို သေသပ်စွာ စည်းနှောင်ထားသည်။ ဘယ်ဘက် လက်မောင်းတွင် အပြာရင့် ရောင် ကျောင်းတံဆိပ်၊ ညာဘက်တွင်မူ အပြာနုရောင် စက်ဝိုင်းပုံထဲ ကန့်လန့်တပ်ဆင်ထားသော အပြာနုရောင် မျဉ်းပြာ။ အားလုံးသည် ပြုံးကြ သည်။ မည်သူ့ထံမှ မည်သည့်စကားသံမှ ထွက်ပေါ်မလာကြ။ သူတို့ကိုယ်စီ တို့တွင် အတွေးတို့ကိုယ်စီ စီးမျောနေလိမ့်မည်ဟု ကျော် ထင်သည်။ ကျော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး အတိတ်တစ်နေရာ၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ မသိမသာ လွင့်မျောနေမိခဲ့ပါသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက။ ကျော်တို့ ငယ်စဉ်တစ်ချိန်တုန်းက နုဆတ်ခဲ့ သော အတိတ်ကလေးဆီသို့ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုမှ ပြောမနိုင်ဆိုမနိုင် လုပ်ချင်ရာကို လုပ်တယ်”

အမေက ဗျစ်တောက်တောက် ဆူသည်။ အဖေကတော့ ကျော် ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာမဆို ယုံကြည်သည်ဟု ပြောထားပြီးသား။ Luggage ထဲ ပစ္စည်းများ စုံသလောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။ အမေကိုယ်တိုင်ချက်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်သော ငါးပိလိမ္မာကြော်၊ ငါးရုံခြောက်၊ လက်ဖက်နှပ်နှင့် အခြားသော အခြောက်အခြမ်းများကို ပလတ်စတစ်ဘူးများထဲတွင် အကျအန စီပြီးပြီ။ အဝတ်အစားများကိုလည်း မီးပူတိုက်ပြီးသလောက် ရှိနေပြီ။ ကျောင်း ဝတ်စုံသာ ကျန်သည်။ ညနေရောက်မှ ဆိုင်က အိမ်အထိလာပို့မည်ဟု ပြောသဖြင့် သူ လာမှသာ ဝတ်စုံကို မီးပူတိုက်ထည့်ပြီး အပြီးသတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

“ကျော်ရယ် သားစိတ်ကို နည်းနည်းလေးမှ ပြောင်းဖို့ အစီအစဉ် မရှိတော့ဘူးလား”

“မရှိတော့ဘူး အမေရာ ဒါတွေပဲ လာလာပြောနေတာပဲ၊ အမေ ဘယ်လောက်ပြောပြော ကျွန်တော်က ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး အမေပဲ ပါးစပ်ညောင်းသွားမယ်”

“ဒေါ်ခင်အေး နင် အပိုတွေပြောပြီး သားကို စိတ်ထင်အောင် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ သွားခါနီး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံပဲ ရှိမယ်”

အမေက ကျော်ကို ရလိုရငြား ဖျောင်းဖျါကြည့်သော်လည်း ကျော်က ကိုယ်လုပ်ချင်လွန်းသည့် အရာတစ်ခုအတွက် ဘယ်တော့မှ နောက်ဆုတ်ပေး ချင်သူမဟုတ်။ ဆေးကျောင်းမှဆေးကျောင်း ဖြစ်နေသော အမေ့ကို ဆရာဝန် အလုပ်ဝါသနာမပါကြောင်း လုံးဝရှင်းပြ၍မရ။ လုံးဝ လက်မခံချင်။ ကျော်က အသစ်တွေကိုသာ ကြိုက်သည်။ စွန့်စားချင်သည်။ နိုင်ငံတကာကို ခြေဆန့် ချင်သည်။ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ကို ထွက်ကြည့်ချင်လှသည်။ ကျော်ဝါသနာနှင့် တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်လှသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ နီးစပ်သော ဤ တက္ကသိုလ်ကိုပဲ စိတ်က အလေးသာနေသောကြောင့် ကျော် ရွေးချယ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျော် ရွေးချယ်မှုအတွက် ဘယ်သောအခါမှ နောင်တရလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျော်ကိုကျော် သေချာလှသည်။

ကျော်ရွေးချယ်မှုအတွက် အဖေကတော့ ပြုံးပြုံးကြီး ဂုဏ်ယူဟန် ပြသည်။ အမေတစ်ယောက်သာ ခုထိ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်သေးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အမေ့ကိုတော့ စိတ်မဆင်းရဲစေလိုပါ။ တစ်နေ့တော့ အမေ နားလည်လာပါစေဟု ကျော် မျှော်လင့်ရပါသည်။

“အိမ်ရှင်တို့... ဗျို့ အိမ်ရှင်တို့”

“ကိုရန်မောင် အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြားတယ် တံခါးသွား ဖွင့်ပါ ဦး...”

“နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဘယ်သူတွေပါလိမ့်...”

အဖေမသွားခင် ကျော်ပဲ ခပ်သွက်သွက်သွားပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ ဘယ်သူတွေလဲလို့၊ ပြောတော့ ညနေမှ ရမယ်ဆို အန်တီ ရဲ့”

“ဟုတ်တယ် သား မနက်ဖြန်မနက်အစောကြီး သွားတော့မယ် ဆိုလို့ အမိပြီးအောင် အန်တီလက်စသတ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါခင်ဗျ ကျွန်တော်လည်း မြန်မြန်ရရင် ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားနေတာ”

အန်တီကြီးပေးသော အဝတ်ထုပ်ကို ပြန်ယူပြီး အိမ်ထဲသို့ အမြန်ပြန်ဝင်လာမိသည်။ ကျောင်းဝတ်စုံကို မြန်မြန်ကြည့်ချင်လှပြီ။ စမ်းဝတ်ကြည့်ချင်လှပြီ။

“အမေရေ အပ်ချုပ်ဆိုင်က အန်တီကြီး လာပေးသွားတာ ဝတ်စုံတွေရပြီ ကျွန်တော် စမ်းဝတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် အမေရေ...”

“ကြည့် သူ လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေရတော့ ကျော် ပျော်နေတာ၊ ကြည့်လို့ကို မရဘူး အချိုးက သူ့အဖေ အချိုးအတိုင်းပဲ”

“ဟိတ်ဟိတ် ငါ့ကို လာမဆွဲထည့်နဲ့နော် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတင်းစာ ဖတ်နေတာ...”

ဒေါ်ခင်အေး ဦးရန်မောင်ကို မျက်စောင်းပစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကျော်ရယ်ချင်သည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ခါမှ မတည့်။ အထူးသဖြင့် ကျော် ခုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမေက အဖေ့ကို အတော်လေး အစာမကြေဖြစ်နေသည်။ အလိုတူ အလိုပါတဲ့။ ကြံရာပါတဲ့။ အရူးဘုံမြှောက်တဲ့။ မျိုးစုံကို ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော် ရယ်ချင်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်အခန်းထဲသို့ ကပျာကယာပြန်ပြီး ယူနီဖောင်းကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ အိုး...။ ကျက်သရေ ရှိလိုက်သည်မှာ။ ခုံထည်လိုက်သည်မှာ။ လူဆိုသည် ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရာကို လုပ်ခွင့်၊ ဖြစ်ခွင့်ရသောနေ့သည် အပျော်ဆုံးနေ့ ဖြစ်မည်ဟု ကျော် ထင်သည်။ ကျော် သိပ်ပျော်သည်။ စိတ်ထဲတွင် ခိုးလိုးခုလု ထခုန်ချင် လောက်သည်အထိ ပျော်သည်။ ပထမဦးစွာ စတိုင်ပန်ကို အရင်ထုတ်ဝတ်သည်။ ခါးနံပါတ် ၃၂၊ မပွ မကျပ်၊ ဖစ်တင် ချုပ်ထားသော စတိုင်ပန် နက်ပြာရောင်၊ ပြီးမှ လက်ရှည်ရှုပ်အဖြူကို ဝတ်ကာ အောက်စအနားများကို စတိုင်ပန်ထဲ အညီအတိ ထည့်ရသည်။ အနက်ရောင် ပြောင်ပြောင်ခါးပတ်ကို တိတိတင်းတင်း ပတ်သည်။ ရှုပ်အဖြူတွင် တပ်ဆင်ထားသော လက်မောင်းတံဆိပ်နှစ်ခု။ တစ်ခုက ကျောင်း၏ Logo. တစ်ဖက်က စာသင်နှစ်ပထမနှစ်ကို ဖော်ပြသည့် အပြာနုရောင် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ထဲ အပြာစင်းတစ်ချောင်း။

ရှုပ်နှင့်ပန်ကို ဝတ်ပြီးသည့်အခါ နောက်ဆုံးကျန်ရှိသည့် နက်ပြာ

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

ရောင် နက်ခဲတိုင်ကို အသေအချာ စည်းရသည်။ ထိုသို့ စည်းတတ်ဖို့ နှစ်ပတ်လောက် ကြိုးပမ်းလေ့ကျင့်ထားခဲ့ရသေးသည်။ ခုတော့ အလွယ်တကူ ပင် စည်းလိုက်နိုင်ပြီ။ နောက်ဆုံးအဆင့်အနေဖြင့် အနက်ရောင် ရှူးပြောင် ပြောင်ကို ဝတ်ကာ ဝတ်စုံကို အစမှအဆုံး မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဗိုး ဟိုးဟိုး...”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့ဩမိသည်။ မှန်ထဲက ကျော်သည် ကျော်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟုပင် သံသယဖြစ်လောက်သည့်အထိပင်။ သပ်ရပ်ခွံသွား လွန်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ တောင်းမှာအကွပ် လူမှာ အဝတ်ဆုံသည်မှာ သိပ်မှန်လိုက်သည့်စကား။ မှန်ရှေ့တွင် စတိုင်အမျိုးမျိုးထုတ်ကြည့်ကာ ကျေနပ်ပြီးရင်း ကျေနပ်နေမိသည်။ ခုမှ သတိရသည်။ အမေနှင့်အဖေကိုပါ သွားပြရမည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲက အမြန်ထွက်ပြီး မီးပူတိုက်နေသော အမေရှေ့တွင် စတိုင်ဖြင့် ရပ်ကာ ဟန်ရေးပြလိုက်သည်။

“ကြည့်လိုက်ပါဦး အမေ ဒန်တန်တန်...”

“တော်တော်ပျော်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့ အမေရယ် ဘယ်လိုတောင် မေးလိုက်တာလား...”

အမေ ကျော့ကို မျက်စောင်းချိတ်သည်။ အဖေကတော့ သဘော ကျကြောင်း ထောက်ခံသည့်လေသံဖြင့် ကျော့ကို သေချာကြည့်ပြီး ခေါင်း တညိတ်ညိတ် မှတ်ချက်ပေးသည်က...

“မိုက်တယ်ကွာ ငါ့သားကတော့ ငါငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲဟေ့ ခုံချောကြီး” ဟူ၍။

အဖေ့ အမြှောက်တွင် လေထဲ ခုနစ်ပေလောက် မြောက်တက်သွား သလို ခံစားရသည်။ အမေကတော့ အဖေ့ကို ဟွန်းခနဲ တစ်ချက်ဟင့်သည်။ ထိုအခါမှ သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်ချင်သယောင်ဆောင်သည်။ ကျော့ကို အမေက ဆရာဝန်သိပ်ဖြစ်စေချင်လွန်းပေမဲ့ ခု ကျော်ရွေးလိုက်သော တက္ကသိုလ်ကို တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းမျိုးတော့ မလုပ်ရှာပါ။ ထို့ကြောင့် အမေ့ကို တစ်ခါတလေတော့ ကျော် သနားမိသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်လေ။ ခြောက်ဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်ပြီး အမှတ် ၅၃၀-ကျော်ရသော သားတစ် ယောက်ကို မည်သည့်အမေကတော့ ကြမ်းတမ်းသည့် ပင်လယ်ထဲ လွှတ်စေ ချင်ကြမည်လဲ။ အမေတစ်ယောက်၏ ပူပန်မှုဆိုသည်ကလည်း ရှိသေးသည် ကို။

“ဒါပေမဲ့ အမေ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ရ နေချိန်တစ်လျှောက်လုံး လူဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ စိတ်ချမ်းသာ နေမယ်ဆိုရင် သူ့အတွက်တော့ နိဗ္ဗာန်တစ်ခုပဲအမေ၊ အဲဒီ ခံစားချက်မျိုးကို သား ခံစားနေရတယ်။ ဒီအတွက် သားကျေနပ်တယ်၊ ပျော်တယ် အမေ၊ သား ပျော်နေရင် အမေ ပျော်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ပဲ အမေ ဘာမှ တားဆီးပိတ်ပင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သား သိတယ် အမေ”

အမေမျက်နှာကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်ကို အမေကြားချင်ကြားနေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဟင်... အမေမျက်နှာမှာ လွမ်းအိုရောင်လေးတွေ သန်းနေပါလား။ ကျော် အမေ့ကို သိပ်သနားလှပါသည်။ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ။

မနက်မိုးမလင်းမီကတည်းက ကျော် အစောကြီးနိုးနှင့်နေသည်။ ညကတည်းက အိပ်ရာထဲ ဟိုလိုမ့်သည်လိုမ့်ဖြင့် အိပ်ပျော်သည်လည်း မရှိလှ။ သည်နေ့အတွက် ကြိုတင်ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည်မို့ အိပ်မပျော် တော့ သည့်အဆုံး မီးဖိုချောင်ဘက် လာခဲ့လိုက်သည်။ နေ့လယ်စာအတွက် ကြိုတင်ချက်ပြုတ်နေသော အမေဟင်းရနံ့လေးများက စားချင်စဖွယ်။

“အမေ ဘာတွေချက်နေတာလဲ”

“ဟယ် ကျော် နိုးပြီလား ထူးထူးဆန်းဆန်း အစောကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ် အမေ ညကလည်း သေချာအိပ်မပျော်ပါဘူး”

“အင်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ။ ဒီမှာ ကျော်အကြိုက် ပုစွန်တုပ်ဆီပြန် နဲ့ မရန်းသီးထောင်း၊ ကြက်ကာလသားနဲ့ ကျောက်ပွင့်သုပ်တွေ လုပ်နေတာ အကုန်ပြီးပြီ”

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

“များလှချည်လား အမေရ...”

“အချိုတည်းဖို့ အုန်းနို့သာကူပြင်လည်း ပါသေး”

“အိုးမိုင်ဂျေ နောက်တော့ အမေဟင်းတွေကို လွမ်းနေတော့မှာပဲ...”

“အမလေး အပိုတွေ မပြောနေပါနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ခါတော့လည်း လာလာပို့ပေးမှာပါ”

"Yesss..... this is my mom"

“အချိန်တွေ မဖြုန်းနဲ့ ကျော် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ထားတော့ နှင့်အဖေတောင် အပြင်မှာ ကားရေဆေးနေတယ် သွားကူလိုက်ဦး...”

“ဟုတ် ဟုတ်”

အဖေတော့ လုပ်ပြီ။ ဆောင်းရာသီ အေးအေးကြီးထဲ ကားရေက ထဆေးနေသေးသည်။ မဆေးလည်း ဘာမှ ဖြစ်သည်မဟုတ်။ မနက်ဆိုလည်း နှစ်ယောက်လုံး အစောကြီးထကြသည်။ အံ့ဩသည်။ ကျော်ဆိုနေတိုင်းနောက်ကျမှသာ ထနေကျ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက စောစောလည်း မထတတ်သလို ခုထိလည်း မထတတ်။ သည်တစ်နေ့သာ ညက အိပ်မပျော်သောကြောင့် နိုးနေမိခဲ့ခြင်း။ အဖေနှင့်အမေကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ အလုပ်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ အစောကြီးထကြသည်။ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိလျှင် နှစ်ယောက်သား စကားကို ထိုင်ပြောနေကြတော့သည်။

“မအေးဘူးလား အဖေ”

“ကားက မဆေးတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဖုန်တော်တော် ကပ်နေပြီ တော်ကြာ မင်းအမေက သူပြီးတဲ့အချိန် အဖေ မပြီးသေးရင် နေရင်းထိုင်ရင်း အကောခံနေရပါဦးမယ်”

“ကဲပါ အဖေ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ အဖေ အအေးပတ်နေမယ်”

“ပြီးပါပြီကွာ သား အဝတ်သွားလဲတော့လေ”

ကျော်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အမေနှင့်အဖေတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် လိုလေသေးမရှိ သည်ထက်ပိုသာ၍ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျော် လုပ်နေသမျှသော လုပ်ရပ်တို့သည် သူတို့၏ စိတ်အလိုနှင့် ထပ်တူမကျသည့်အခါ သူတို့၏ ခံစားချက်ကို လျစ်လျူရှုခဲ့မိခြင်းအပေါ် ကျော် အားနာမိသည်။

“ကျော် ဘာတွေငိုနေတာလဲ အဝတ်မြန်မြန်လဲတော့နော် ၆ နာရီ အတိထွက်မှ တော်ကာကျမှာနော်”

တွေးလက်စကို အစသတ်ပြီး ကျော် ဝတ်ချင်လွန်းသည့် ကျောင်း
ဝတ်စုံကို အမြန်ပြန်ဝတ်သည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် ၆ နာရီထိုးလုပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် မနက်စာ မစားတော့ဘဲ ကားပေါ်အဆာပြေ စားရန်လောက်
သာ သယ်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကားစက်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျော်
ရင်ခုန်သံတို့သည် ပို၍ပို၍ လှုပ်ရှားခဲ့ပါပြီ။

အခန်း - ၄

မြန်မာနိုင်ငံ ရေကြောင်းပညာ တက္ကသိုလ်

စိမ်းပြာရောင် ကျောက်ပြားတို့ပေါ်တွင် အဖြူရောင် ဖောင်းကြွ စာလုံးတို့ဖြင့် သေသပ်စွာ ထိုးရေးထားသည့် စာသား။ အကွန့်မရှိ ခပ်ရိုးရိုး သာ။ သို့သော် ထိုရိုးဂုဏ်သည်ပင် တက္ကသိုလ်၏ ဆန်းပြားသော ဆွဲဆောင်မှု သဖွယ်ဖြစ်နေရသည်။ ပန်းရောင်မကျ လိမ္မော်မကျ ပုစွန်ဆီရောင် ယှက်ဖြာ ဖြာ သန်းသော ခုံခုံထည်ထည် အုတ်ပေါင်နှစ်ဖက်သည် မုခ်ဦးကိုအောက်မှ ဆင့်ပိုးထားသည်။ ထိုအုတ်ပေါင်တို့တွင် တက္ကသိုလ်၏ အမှတ်သညာ ဖြစ်သော ကျောင်းတံဆိပ်ကို ဘယ်ညာအညီ ဒီဇိုင်းဆင်ထားသည်မှာ ဝင့်ဝင့် ကြွားကြွား။

ထိုမုခ်ဦးကို စတင်မြင်ရချိန်တွင် လျှာဖျားတို့ပင် အေးစက်လျက်ရှိ သည်။ အမျိုးအမည် မသိသော ခံစားချက်တစ်ခုသည် ကျော်ရင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းမဟုတ်၊ ဝမ်းသာခြင်း မဟုတ်။ အိမ်မက်တစ်ခုကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရလိုက်ခြင်းဟူ သည့် ခံစားမှု။ ထိုခံစားမှုသည် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ခြင်းထက်ပင် သာ၍ ထူးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကားလေးသည် မုခ်ဦးကိုဖြတ်၍ မိန်း အဆောက်အအုံဘက်ဆီသို့ တရိပ်ရိပ် ရွေ့လာခဲ့သည်။ ဤတွင် မိန်း

အဆောက်အအုံသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် အစီအရီ စိုက်ပျိုးထားသော ထင်းရှူးပင်တန်းတို့က တညီတညာ ဆီးကြိုသည်။ စိုက်ထားသည်မှာ သိပ်ကြာလှသည့် ပုံမပေါ်သေး။ အပင်တို့မှာ လူနှစ်ရပ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ အရွက်တို့ကမူ သန့်သည်။ ဖားဖားလျားလျားရှိလှသည်။ အပင်အောက်တွင် ဖြူနက်ပြာလေးတို့ ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အတွင်းသို့ အနည်းငယ် ဝင်လာသည့်အခါ မိန်းရှေ့တွင် ထီးထီးကြီး တည်ရှိ နေသည့် မြက်ခင်းပြင်နှင့် ရေကန်ငယ်။ အုတ်ကွက်တို့ဖြင့် အလှဆင်ထား သည့် ရေကန်ထဲတွင် ဘဲရုပ်လေးများကို ချစ်စဖွယ် မြင်တွေ့ရသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်သော် ဘဲအစစ်ဟု ထင်ရသယောင်ယောင် ရှိသည်။ သို့သော် နီးမှသာ တကယ့်ဘဲမဟုတ်ဘဲ ဘဲရုပ်လေးများ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ကျော် တစ်ချက်ပြူးမိသည်။

ကားလေးသည် မိန်းရှေ့တည့်တည့် လျှောစောင်းလှေကားနားတွင် ရပ်သည်။ ကျော်ကားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းကာ မိန်းဆောင်ကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်ကို ဝှေ့ဝဲကာ ပတ်ကြည့်မိသည်။ စိမ်းပြာရောင် အဆောက်အအုံ ဖြစ်နေခြင်းသည်ပင် ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်၏ တစ်မူထူးခြားသော အသွင်ဖြစ် နေသည်။ သုံးထပ်အဆောက်အအုံဖြစ်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ တိုင်လုံးကြီးများမှာ ဟည်းဟည်းထလျက်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှ စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဌာန် ဒီဇိုင်းကမူ ဝင့်ကြွားဟန်ရှိလှပေသည်။

အတွင်းဘက် လူသူမြင်ကွင်းကျယ်နံရံတွင် ရေကြောင်းတက္ကသိုလ် ၏ တံဆိပ်ကို အောက်ခံအစိမ်းရောင် မြက်ခင်းတုဖျာနှင့် တွဲဖက်ကာ အလှ ဆင်ထားသည်။ စက်သွားအပိုင်းပုံထဲ ပင်လယ်ပြင်တွင် ရွက်လွှင့်နေသည့် သင်္ဘောတစ်စီးကို ကျောက်ဆူးပတ်ဖြင့် ကွပ်ထားပြီး ထိုစက်သွားပုံကို ရွှေရောင်စပါးနှံတို့ဖြင့် သိုင်းခြုံထားသည်။ တံဆိပ်၏ ထိပ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ရေကြောင်းပညာတက္ကသိုလ်ဟူသော စာသားကို ရေးထိုးထားပြီး အောက် နားတွင်မူ ‘ရေကြောင်းပညာစုံ ကမ္ဘာလွှမ်းခြုံ’ ဟု ရေးထိုးထားသည်။ ထိုစာသားလေးကို ဖတ်လိုက်ရသည့်အခါ ကမ္ဘာအနှံ့ ခြေဆန့်လိုသော ကျော်ရင်တွင်းက အိပ်မက်ကလေး စတင်အကောင်အထည် ဖော်ခွင့်ရတော့ မည့် နေရာပါလားဟု စိတ်ထဲကျိတ်ကာ ပီတိဖြစ်မိသည်။

ကြက်သီးများပင် တဖြန်းဖြန်း ထလာသည်။ သွေးတို့ ဆူပွက်လာ သလို ခံစားရသည်။ ဤနေရာ ဤအချိန် ဤအခိုက်အတန့်သည် ကျော်

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

အရောက်ချင်ခဲ့ဆုံး အခိုက်အတန့်လေးဖြစ်ပါသည်။

“ကျော် ဘာတွေငေးနေတာလဲ အားကစားဝတ်စုံတွေ သွားထုတ်ရမယ်လေ”

အမေက သတိပေးမှ ကျော်စိတ်တို့ ပြန်အသိဝင်သည်။ မနက်ဖြန်တွင် ကျောင်းဆင်းပွဲအတွက် စစ်ရေးပြလုပ်ရမည်ပြောသည်။ ထို့ကြောင့်လိုအပ်သည့် ဖိနပ်၊ တီရှပ်နှင့် ဦးထုပ်တို့ကို သွားထုတ်ရမည်။ ကျော်တို့လို ခုမှစရောက်လာသည့် ပထမနှစ် ကျောင်းသားကျောင်းသူများလည်း ကျော်ထက်အရင်ပင် ဦးနှင့်နေရာယူထားကြပြီ။ တန်းစီစနစ်ဖြင့် ထုတ်ရသောကြောင့် ကျော်တန်းစီချိန်တွင် ကျော်ရှေ့၌ လူအယောက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြားထဲသို့ အမေပါ ရောလိုက်လာသည့်အတွက် လိုက်မလာရန် တားရသေးသည်။

“အမေ သူများတွေကိုလည်း ကြည့်ဦး ဘယ်သူမှ မိဘတွေမလိုက်ကြဘူး၊ အမေ လိုက်လိုက်မလာနဲ့လေ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“အမလေး ဟုတ်ပါပြီ လူကြီးကြီးရယ်၊ ဒါဆို အမေတို့ ကားနားကပဲ စောင့်နေမယ် ထုတ်ပြီးရင် လာခဲ့”

အမေနည်းနည်းတော့ စိတ်ဆိုးသွားသည်။ မတတ်နိုင်။ ကျော်သည် ကလေးမဟုတ်တော့။ တကယ်ဆို တက္ကသိုလ်ကို လာကတည်းက တစ်ယောက်တည်းပင် လာခဲ့သင့်သေးသည်။ ပထမနှစ် ၁၆ နှစ်ဆိုသည့် အသက်သည် မြန်မာပြည်တွင်သာ ငယ်သည်ဟုထင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်ကို ကျော်တော့ ခုမှစ၍ လူကြီးတစ်ယောက်လိုသာ နေကြည့်ချင်သည်။ လူကြီး၏ အတွေးအခေါ်၊ ရင့်ကျက်မှု၊ တာဝန်တို့ကို ကျော်ရရှိချင်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နိုင်ဖို့၊ မဖြစ်နိုင်သေးသော်လည်း ရပ်တည်နိုင်အောင် ကျော်ကြိုးစားကြည့်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း၏ မုခ်ဦးကို စမြင်ခဲ့စဉ်ကတည်းက ထိုသို့နေမည်ဟု စိတ်နှလုံးသွင်းထားခဲ့ပြီးသား။

လူတန်းကြီးကို စောင့်ခဲ့ရသည်မို့ အားလုံးပြီးသည့်အချိန်တွင် နေ့လယ် ၁၂ နာရီကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နယ်ကျောင်းသားများ နေထိုင်ရမည့် ကံ့ကော်ဆောင်ဘက်သို့ ကျော်တို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ပထမတော့ သန်လျင်က အဒေါ်အိမ်တွင် နေဖို့စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း ကျော်လို ဘုဘောက်ပုံစံနှင့် သိပ်ပြီးအဆင်ပြေလှမည့်ပုံ မပေါ်သဖြင့် အဆောင်တွင်နေရန်သာ

အားလုံးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်နားတွင် ပြေးကြည့်ရာ အဆောင်ဆို၍ ယောက်ျားလေးများအတွက် ကံ့ကော်ဆောင်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ရန်ကုန် သီလဝါ ကားလမ်းမဘေးမှ ခွဲထွက်ထားသော လမ်းသွယ်တွင် လယ်ကွင်းပြင်များအကြား ထီးထီးကြီးတည်ရှိနေသည့် ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့၏ တစ်ခုတည်းသော ကွန်းခိုရာသည် ပန်းရောင်နှစ်ထပ်ဆောင်များကို လေးထောင့်ညီညီ တည်ဆောက်ထားသည့် ကံ့ကော်ဆောင်သာဖြစ်သည်။ A,B,C,D,E,F ခြောက်ခုရှိပြီး ကျော်နေရသည့် အဆောင်က B ဆောင်တွင်ဖြစ်သည်မို့ အထဲသို့ သိပ်မဝင်ရ။ အဆောင်၏ ကန်တင်းနှင့်လည်း နီးသည်။

ပါလာသည့် အထုပ်များကို နေရာချ၊ အခန်းထဲတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ် အိပ်ရာခင်း စသဖြင့် နှစ်နာရီထိုးလောက်သည့်အခါ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးစီးသွားသည်။ ကျော့ကို ပြင်ပေးပြီးသည့်အခါ နေ့လယ်စာကို စားသောက်ကြပြီး အမေတို့ အဖေတို့ အိမ်ပြန်တော့မည် ပြင်သည်။ တစ်နေကုန် အတူနေနေစဉ်က ကျော့စိတ်ထဲ မည်သို့မှ မခံစားရသော်လည်း ပြန်တော့မည်ဟု အမေ ပြောသည့်အခါ ကျော့ရင်ထဲ ဆိုတို့တို့ ဖြစ်လာသည်။

“ရန်ထက်ကျော် မင်းပဲ လူကြီးဖြစ်ချင်နေတာလေ ခုမှ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးရသည်။ သိစိတ်တွင် ဝမ်းမနည်း။ မသိစိတ်တွင် ဝမ်းနည်းနေသည်က ခက်၏။ သို့သော် အပြင်ပန်းတွင် မသိသာအောင် ဟန်ဆောင်လိုက်နိုင်သည်။

“ကဲ သားရေ အဖေတို့သွားတော့မယ်နော်...”

“နေဦး အဖေ ကျွန်တော် ကန်တော့ပါရစေဦး”

အမေမသည့် ဟင့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သည်။ အဖေကတော့ မျက်နှာရိပ်တွင် နည်းနည်းမျှ မပေါ်။ သို့သော် အဖေစိတ်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို အကုန်မြင်နေရသည်။ အဖေက ကျော်နှင့်စိတ်ချင်းသိပ်တူသည့်သူ။ ထို့ကြောင့် အဖေကို တစ်ချက်ကြည့်သည့်အခါ အဖေ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နောက် မျက်နှာကို တခြားဘက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။ ကျော် အမေနှင့်အဖေကို ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။ အမေကတော့ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန် တဖွဖွ မှာသည်။ ကျော့ နားထဲတွင် ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက်။ ကျော့ဘဝတွင် သူတို့နှင့် ပထမဆုံး စတင်ခွဲခွာဖူးခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်းဟူသည့် ခံစားရကောင်း

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်

သော အရာတစ်ခုမဟုတ်သည်ကို ကျော် ပထမဆုံး စတင်ခံစားသိရှိမိခြင်း။
သို့သော် ကျော်ခံစားရသည်ထက် အမေနှင့်အဖေက ပိုခံစားကြရမည်ကို
မှန်းကြည့်၍ ရနိုင်ပါသည်။

တရိပ်ရိပ် ထွက်ခွာသွားသော ကားလေးကို ကြည့်ပြီး ကျော်
တအားငိုချင်မိလာသည်။ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး အခန်းထောင့်တစ်နေရာ
တွင် ကျော် တိတ်တိတ်လေး ငိုကြွေးခဲ့ပါသည်။

“တီး.....”

ကားဟွန်းသံကျယ်ကြောင့် အတိတ်ကမ္ဘာထဲမှ ရုတ်တရက် နိုးထ
လာမိသည်။

“ဘယ်ရောက်ပြီလဲ မင်းဒင်...”

“သမိုင်းလမ်းဆုံရောက်ပြီ အဘ ဆင်းတော့ဟ”

“ဟာ မြန်လိုက်တာ နေဦး အထုပ်တွေ ချရဦးမယ်ဟ”

“လုပ်လုပ် မြန်မြန်လုပ် ဒီနားက ကားကြာကြာ ရပ်မရဘူး
တော်ကြာ ရဲဖမ်းခံရမှ ဂိမယ်နော်”

အထုပ်များကို အမြန်ချသည်။ မင်းဒင်တို့ ဝိုင်းကူသောကြောင့်
သိပ်တော့မကြာလိုက်။

“နောက်အပတ်စနေနေ့ ပြန်လာနော် ညနေ ၆ နာရီ”

“သိတယ် သိတယ် Message တော့ တစ်ချက်လှမ်းပို့ဦး
သောကြာမနက်လောက်ကို”

“အိုကေပါ လစ်ပြီဟေ့”

ငွေဆောင်က ဝယ်လာသော လက်ဆောင်ထုပ်များ များနေသော
ကြောင့် ကျော်နေသည့် တိုက်ခန်းသို့ တက္ကစီဌာနပြန်မှဖြစ်တော့မည်။ နောက်
အပတ်စနေကျလျှင်တော့ ကျော်အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် မင်းဒင်နှင့်
ပြန်တွေ့ရဦးမည်။ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး ကျောင်းက စီနီယာတစ်ယောက်နှင့်
ပေးတွေ့မည်ပြောသည်။ လုပ်စရာများက တသီတတန်းမို့ အပန်းဖြေထွက်
သည့်အချိန်က အပန်းပြေသွားသော စိတ်များသည် ထွက်သွားသော ကား
လေး၏ မီးခိုးပူများနောက်တွင် အငွေ့ပြန်ပျောက်ဆုံးသွားသလိုလို၊ မီးခိုးငွေ့

များမှ ကူးစက်လာသော ပူလောင်မှုတို့သည် ကျော်ရင်ထဲသို့ လာရောက် ရောယှက် ထိစဉ်သည်။ တကယ်တော့ လာရောက်ကူးစက်သည်ထက် ရှိနေပြီးသားအပူကို ထပ်လောင်း၍ ပူလောင်စေခဲ့သည်က ပို၍မှန်ပါသည်။

- မီးခိုးငွေ့များ ပူပါသည်
- ကျဲကျဲတောက်ပူနေသော ရန်ကုန်နေလည်း ပူပါသည်
- သို့ပေမဲ့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သော ကျော်သက်ပြင်းတို့လောက်တော့ မပူနိုင်သေးပါ
- ကျော်သက်ပြင်းတို့တွင် ရောပါသွားသော အလွမ်းပူများ...
- ထိုအလွမ်းပူတို့သည်ကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပူဆုံးဖြစ်တော့မည် ထင်ပါ သည်...။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ အေထူးအောင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် အဖဦးအောင်ထွန်းသိန်း၊ အမိဒေါ်စန်းဌေးတို့မှ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တိုက်ကြီးမြို့နယ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်အနက် အငယ်ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာမေးပွဲကို အထက(တိုက်ကြီး)မှ ၅ ဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ရေကြောင်းပညာတက္ကသိုလ်မှ B.Sc(Hons)-Nautical Science ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စာရေးစာဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာပါ၍ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ အက်ဆေးများ ရေးသားခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူမှာ ၂၀၁၁ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် မင်္ဂလာမောင်မယ်စာစောင်တွင် ပါရှိသော “ပြိုင်ဘက်” ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ ၂၀၁၄-၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ တော်ဝင်စင်တာက ကြီးမှူးကျင်းပသည့် စာရေးစာဖတ်နှင့် တင်ဆက်မှုစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲတွင် ပထမဆုရရှိခဲ့သည်။ “ပတ်သက်ခြင်း” ဝတ္ထုတိုဖြင့် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍတွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်း ခံရသည်။ ယခုအခါ PIL(Singapore) Shipping Line တွင် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောအရာရှိ အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပြီး တစ်ဖက်တွင်လည်း ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားလျက်ရှိသည်။

အချစ်ရယ် ပြယ်တလွင့်သည် ပထမဆုံး လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သည်။

